

că a plecat la școală ca de obicei. La ce oră ziceați — opt fără zece minute?

— V-am mai spus, nu m-am uitat la ceas. Dar a plecat când pleacă de obicei în fiecare dimineață, probabil la opt fără un sfert.

El a dat tastatura la o parte și a luat un stilou simplu pe care l-a găsit în sertar ca să noteze câteva idei pe o coală de hârtie. Avea un mod ciudat de a ține stiloul în mână, foarte aproape de peniță, cu toate degetele, ale căror vârfuri erau deja pătate cu cerneală albastră.

— Nu este importantă ora exactă, a continuat el. Și-a luat rucsacul ca de obicei? Ați observat dacă a luat cu el ceva neobișnuit, dacă rucsacul era cumva mai îndesat cu lucruri, dacă lipseau haine din dulap?

— N-am verificat.

— Și când ați observat că nu și-a luat telefonul mobil?

— Mai târziu, când făceam curat în camera lui.

— Îi faceți curat în cameră în fiecare zi?

— Cum? Nu, nu în fiecare zi. Din când în când, atunci când se face mizerie.

Lui i s-a părut că e genul de femeie care face curățenie zilnic. Mică de statură, cu mâini mici, stătea acolo pe scaun, ușor aplecată în față, cu o geantă ponosită din piele neagră pe genunchi. Ținea o mână pe geantă și în cealaltă un mic telefon mobil, un Samsung vechi, albastru. Și această mamă cu spatele încovoiat, cu un fiu de șaisprezece ani, era de-o vârstă cu el, poate mai mare cu un an sau doi. N-avea mai mult de patruzeci de ani. El nu a notat și lucrurile acestea pentru că nu aveau relevanță.

— Telefonul era închis, da? Parcă așa ziceați?

— Da, era închis. Era pe biroul din

camera lui.

— L-ați deschis?

— Nu. Credeți că ar fi trebuit?

Era prima întrebare pe care i-o pusese. Ea a strâns mai tare geanta în mână și lui i s-a părut că vocea i s-a mai înviorat — de parcă el i-ar fi spus că în clipa când va deschide telefonul, acesta va suna și fiul ei o va asigura că este bine și că vine spre casă.

— Nu știu, doamnă. În orice caz, vă sugerez să îl deschideți de cum ajungeți acasă.

— Am avut o presimțire imediat ce am găsit telefonul, a zis ea. Nu-mi amintesc să-și fi uitat vreodată telefonul.

— Da, așa ați spus, a continuat Avraham. Și i-ați telefonat colegului lui de școală abia după-amiază, corect?

— Am așteptat până la ora patru deoarece uneori mai întârzie. Miercurea are mai multe

cursuri și ajunge acasă la ora trei și jumătate. Eu am sunat la patru.

— Și îl credeți pe prietenul lui, da?

Răspunsul ei afirmativ a fost hotărât la început, dar spre final a căpătat o tentă de ezitare.

— De ce nu? Credeți că a mințit? Și-a dat și el seama că sunt îngrijorată.

— Doamnă, nu știu dacă a mințit sau nu. Eu nu-l cunosc. Dar știu că prietenii se mai acoperă unul pe altul, iar dacă băiatul dumneavoastră s-a hotărât să tragă chiulul de la școală și să se ducă la Tel Aviv să-și facă un tatuaj, de exemplu, se poate ca el să-i fi spus asta celui mai bun prieten și să-l fi rugat să nu spună nimănui.

Și eu aș fi făcut la fel, și-a zis Avraham în sinea lui. Oare copiii mai folosesc expresia „a trage chiulul”? Poate pentru că ea stătea acolo

nemișcată, speriată că se afla într-o secție de poliție sau poate doar pentru că era târziu, nu i-a mai spus că și el a învățat la aceeași școală, că își amintea cum se ducea dimineața în stația de autobuz din capătul străzii Shenkar și aștepta mașina 1 sau 3 ca să se ducă la Tel Aviv, în loc să meargă la școală. Nu spunea niciodată nimănui, nici măcar puținilor prieteni pe care îi avea. Și avea pregătită o scuză bună pentru situația în care dădea nas în nas cu vreun profesor.

— De ce-ar face asta? a întrebat ea. N-a mai făcut așa până acum.

— Poate că nu, poate că da; merită să verificați. Dacă vedeți că nu s-a întors când ajungeți acasă, vă sugerez să-i telefonați din nou prietenului, poate chiar și altor prieteni de-ai lui și să încercați să aflați pe unde se mai duce el. Poate că are o iubită de care nu știți. Și